

om 10 år eller 15 år og i øvrigt ikke er generelt, men som også er påvirket af, hvilken kommune man bor i, og dér har man så udvalgt den mest skattebelastede kommune overhovedet for at gøre f.eks. pensionistnedslaget ekstremt.

Det er ikke ordentlige tal, så lad os nu få et lovforslag. Så kan vi fortsætte diskussionen på et ordentligt grundlag.

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Jeg lyttede meget længe og egentlig også interesseret til hr. Jes Lundes tale, og på et eller andet tidspunkt var det, ligesom om historien vendte tilbage. Jeg mindedes nogle diskussioner i dette Folketing for sådan lige præcis 14 år siden, hvor vi diskuterede uddannelsesstilbud, iværksætterydelse, og om der overhovedet skulle være en begrænsning af dagpengeperioden. Jeg mindedes et udtryk, der blev udmøntet dengang, der hed den sociale massegrav.

Når hr. Jes Lunde snakker om, at det er umenneskeligt at have en 4-års-dagpengeperiode, så spørger jeg mig selv: Jamen hvor er grænsen så? Hvorfor skal vi overhovedet have en grænse? Er det ikke det, hr. Jes Lunde siger, at der skal ikke være nogen grænse, for vi kan ikke bruge det sociale system til noget? Det er under alle omstændigheder uretfærdigt, hvis man ikke er i dagpengesystemet.

Vi andre har vænnet os til for længe siden, at vi skal bruge begge systemer, at det er i tidens ånd, at man også stiller krav til dem, man skal hjælpe, at det faktisk er hr. Jes Lunde, der har en forældet indstilling til, hvordan man hjælper folk, at det ikke nytter noget bare at give dem tryghed. Man skal også stille krav til dem.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Jo, jeg kan da bekræfte over for hr. Frank Aaen, at der også er en flertalsmulighed sammen med Enhedslisten. Når jeg ikke nævnte den, så var det, fordi Socialdemokraterne jo hele tiden i deres kampagne er gået ud fra, at efter at Enhedslisten forlod forhandlingerne, skulle man lave et andet flertal.

Og så er det bare, jeg siger, at selv på de præmisser, selv på de præmisser, var der for mig at se politiske muligheder, fordi midterpartierne,

CD og Kristeligt Folkeparti, ville stemme for enhver finanslov.

Men jeg kan bekræfte, at de udspil, vi fik i forhandlingerne, fra første færd og hele vejen igennem var tilrettelagt for os at se med henblik på at lave forliget med Venstre. Det var sådan, vi oplevede det. Vi valgte ikke desto mindre at blive siddende i hele forløbet for at være et alternativ hele tiden, stædigt bide os fast i bordet. Dé kan vi have forskellige vurderinger af, hvordan man skal gøre sådan noget. Det var nu vores valg. Vi valgte at blive siddende i forhandlingerne, men regeringen valgte altså til sidst at lave forliget med Venstre.

Til hr. Jan Petersen vil jeg sige, at jeg er enig i, at vi skal sørge for at skaffe os et fælles talgrundlag; det deltager vi meget gerne i. Men uanset om man bruger 1998-tal, eller om man lægger et skøn ind for, hvad indkomstudviklingen vil være, så er det, man skal sammenligne, jo dog, hvordan folk vil være stillet før og efter finanslovsforliget, og dér vil det være sådan efter finanslovsforliget, at kassedamen med den lave indkomst vil blive stillet klart ringere relativt i den sidste ende end den højtlonnede. Det kan hr. Jan Petersen ikke på nogen som helst måde komme uden om.

Men SF vil gerne give regeringen det tilbud, at vi laver en fælles studiekreds om at få lavet et talmateriale, som vi så er enige om, og så kan vi på den baggrund turnere landet rundt og diskutere virkningerne af pakken her.

Til sidst til hr. Estrup om den sociale massegrav: Jamen vi har jo haft det held, at der har været god fremgang i beskæftigelsen i de sidste mange år, og det er derfor, vi har undgået mange af de problemer med, at folk falder ud af dagpengesystemet. Det synes jeg er godt; det synes jeg er positivt.

Jeg er også fuldstændig enig med hr. Estrup i, at selvfølgelig skal vi stille krav. Det var jo også derfor, jeg sagde i min tale, at det, vi går ind for, er forpligtende tilbud om gode uddannelsesmuligheder, om job. Selvfølgelig skal folk stå til rådighed for et arbejde, selvfølgelig skal de stå til rådighed for uddannelse. Det har vi ingen som helst problemer med i SF, men vi synes ikke, det er et argument for, at folk skal have den usikkerhed, at selv om de siger ja til alle tilbud, så kan de alligevel risikere at miste deres eksistensgrundlag. Det synes vi ikke er fair.